

Seguretat i crisi

GEMMA CALVET | Actualitzada el 10/04/2012 00:00

Aristòtil reclamava prudència com una de les tres virtuts públiques per a l'exercici de la política, juntament amb la veritat i la justícia. Aquesta màxima no és fàcil de ser assolida sota la pressió dels esdeveniments i amb l'exigència dels mitjans de comunicació com a context. Ara bé, la dosificació dels missatges, les paraules que es trien, i, sobretot, les mesures que es pretenen implementar haurien de sorgir de la reflexió profunda, de la consciència de responsabilitat del fet col·lectiu i de la capacitat d'escoltar els experts que aconsellen la idoneïtat del camí a seguir.



Tots els articles de:
Gemma Calvet

Follow @gcalvetbarot

Les declaracions del conseller d'Interior, Felip Puig, i del ministre d'Interior, Jorge Fernández Díaz, davant dels greus esdeveniments a Barcelona el dia de la vaga general han encès alarmes en molts sectors jurídics i socials. Les reformes del Codi Penal són innecessàries i així els ho han recordat totes les associacions de la magistratura, incloent-hi la conservadora APM, espais no precisament sospitosos de tenir connivència amb les revoltes. La violència a la via pública, contra els locals i els béns públics, o contra els agents de la policia, té prou respostes punitives. Parlem dels delictes contra l'ordre públic, de danys, de lesions i d'atemptat. Si es prova la idea preconcebuda de manera col·lectiva i organitzada per practicar la violència, fins i tot se'ls pots acusar d'associació il·lícita. Tots aquests delictes tenen previstes penes de presó molt altes.

Per tant, transmetre a l'opinió pública la idea que no existeix resposta penal contra aquests fets, o és erroni -per ignorància tècnica- o és fals -per cinisme polític-. I sigui quina sigui la causa, les conseqüències en termes de cohesió social i de credibilitat de la política són igualment greus.

D'altra banda, la idea de construir una web perquè la ciutadania pugui delatar sospitosos ja depassa qualsevol límit de la prudència. El sistema, des de la concepció il·lustrada de l'estat modern, es va dotar de la separació de poders i de la capacitat dels governants, a través de la policia, per exercir la prevenció i la persecució dels delictes.

Actualment qualsevol persona que vol col·laborar amb els cossos i forces de seguretat de l'Estat, i especialment amb els Mossos d'Esquadra, té al seu abast les oficines d'atenció a la ciutadania, que s'han anat implementant en el territori català de manera que siguin accessibles. Els Mossos d'Esquadra i les policies locals treballen amb criteris de proximitat i professionalitat. Per tant, pretendre que aquests recursos són insuficients els desqualifica.

Així, si aquestes mesures són innecessàries, a què responen? En primer lloc, a l'impacte del foc i la violència. Una violència rebutjable sense matisos. En segon lloc, a la temptació de fer-la servir com a eina de criminalització de protestes. En temps de crisi, tampoc és nova. La simplificació de la complexitat actual és una via fàcil.

L'autèntic escàndol és la manca de seguretat del sistema. La creixent desigualtat social, l'atur i la impunitat bancària no són miratges, això és la realitat. El suïcidi del farmacèutic jubilat grec amb una nota a la butxaca dient que es negava a veure's abocat a recollir el menjar a les escombraries és la resposta més simbòlica a la situació dramàtica que estem vivint.

Davant d'això, lluny de pretendre *basquitzar* en termes de conflicte la societat catalana, hem de reivindicar la capacitat d'exigir seguretat amb els nostres drets socials. No podem caure en la temptació d'escriure un relat esbiaixat. La paraula crea. I ara amb el llenguatge polític es pot sobredimensionar una realitat minoritària, de manera imprudent i injusta.

És possible reafirmar-nos en les eines pacífiques i cíviques per protestar. Ens cal una política realista en els termes més idealistes possibles, és a dir, amb consciència que cal determinació per al canvi.

No caldria recórrer a les velles lleis del Tao que ens recorden el cost de respondre amb criteris d'acció/reacció. La resposta agressiva només intensifica la violència, i s'aparta del sentit i de la vida.

La presència dels milers de manifestants que van assistir a la manifestació va ser entelada per una minoria violenta que va cremar contenidors i trencar botigues. L'escenari del foc i la violència no pot desdibuixar la gran capacitat de civisme de la societat catalana. I ara més que mai cal reafirmar-nos serenament que aquest civisme no té marxa enrere. Ni per al camí a l'autodeterminació, ni per a la lluita pels drets socials. Els primers a creure en aquest procés han de ser els nostres governants. Per aïllar els violents cal començar pel relat. Aquesta és la Catalunya plural, de valors i autoestima. La confiança.

PUBLICITAT



Un iPad 3



Una Xbox 360 amb Kinect



MÉS CONTINGUTS OPINIÓ

Calldetenes, manifestos i samaritans

De les 'policies' a la 'politics'

La màscara legal de la dominació

2

caps de setmana en un Parado